

Egyházközségi Levél

ALBERTFALVI SZENT MIHÁLY PLÉBÁNIA

XL. évfolyam

2026. Úrnapja

Ima

Jézusom, te vagy táplálékom,
nyugalmam, örömöm és életem.
Te magad leszel hazám és dicsőségem.
Te a mindent jelented nekem:
örökkévalóságom kezdetéig a reményt,
kezdetől mindvégig a szeretetet.
A beteljesedéskor
a legnagyobb szerűbb élményt,
mert színről színre foglak látni
és boldogan birtokolni,
amint megígérted.
Ámen.

(Petrus Venerabilis, a clunyi bencés apátság
apátjának imája)

Beköszöntő

Tíz éve kezdődött el templomunkban Henrik atya indítására a hétköznapi csendes szentségimádás. Először csak heti egy nap, majd hétfőtől péntekig. Tíz éve tanuljuk, hogy hogyan halljuk meg a csendben az Isten hozzánk szóló hangját.

Lelkiőrként péntek délutánonként rendszeresen tapasztalom, milyen békesség van a szívemben, amikor kilépek a templomból egy ilyen csendben töltött óra után. Ezek az Istennel töltött órák nem csak az én személyes lelki életemet alakították át, hanem az egész plébániánk életét. Az elmúlt tíz évben életek újultak meg, halálos betegségekből gyógyultak meg emberek az imák hatására, a közösségünkben szolgálatok virágoztak ki, többeket megszólított az Úr, és válaszoltak neki. Lapunk korábbi számaiban és ebben a számban is olvashattok ilyen történeteket.

A plébániánkon átélt hétköznapi és rendkívüli csodáknak a forrása az Úrral töltött csendes idő volt, amikor nem mi akartunk megoldani valamit, hanem hagytuk, hogy az Isten munkálkodjon bennünk és közöttünk. Ilyen az, amikor utat engedünk Istennek: ő az emberi lehetőségeket felülmúlva tud megújítani mindent.

Ha életed bármelyik területén úgy érzed, hogy falakba ütközöl, mert elfogytak a lehetőségeid, csak engedj utat Istennek! Csak adj neki több időt a csendben, hogy megvigasztalhasson, meggyógyíthasson, megújíthassa az életed!

Schwarzkopf Bálint és Orsi

Tartalom

4

Kövekből fiakat

Henrik atya

7

Áldott óráim

István Ágnes

10

Baba-mama lelki óra

Zábrák Kinga és Czikkelyné Ágh Nóra,
Magony-Biró Kata, Reznák Magda, Bertha Eszter

14

Három lépcsőfok

Kanczler Réka

16

Kenyeret adni – közösséget építeni

Kónya Zsolt

19

A Karizmatikus Megújulás magyarországi „pátriárkája”

Fejes Imre

22

Álmom Albertfalváról

Csabai Zsuzsi

24

A szelíd pedagógus

Interjú Gergely Péter atyával

Bene Lajos

30

Az életvezetésről

(A döntés fontossága)

Medgyessy Ferenc

- 34** **Elismerés Dr. Petrekovich-Perjés Andrásnak**
Kiss István
- 38** **Formálódó barátságok**
Schwarczkopf Bálint
- 42** **Ultrabalaton 2026.**
Albertfalváról a Balatonig
Udvardy-Bagó Petra és Mátyási-Bogyai Virág
- 46** **Egy kirándulás képei**
Szakácsné Ujházi Mária (Mickó)
- 48** **Plébániai közösségi nap**
Tomkáné Gürtler Ildikó és Kanczler Réka
- 52** **A remete barlangjánál**
Schwarczkopf Bálint
- 54** **A Mindszenty-zarándoklat**
(Szob-Esztergom)
Zábrák Jakab
- 56** **Gyereksarok**
Schwarczkopf Orsolya
- 58** **Plébániánk programjai**

Egyházközségi Levél

Megjelenik:

évente négyszer: húsvétkor, Úrnapján, Szent Mihály napján (búcsúkor) és karácsonykor

Kiadja:

Albertfalvi Római Katolikus Egyházközség
1116 Budapest, Bükköny u. 3.

Felelős kiadó:

Dr. Gável Henrik plébános

Alapító szerkesztő:

Kiss Gábor

Szerkesztők:

Schwarczkopf Bálint és Orsi

Rovatvezetők:

Bene Lajos, Fejes Miklós, Gável Henrik,
Hamada Gabriella, Kiss Gábor, Kiss István,
Makrai Ákos, Medgyessy Ferenc, Szakácsné
Ujházy Mária és Szóts Miklós

Lektorálás:

Magony-Biró Kata és Magony Andor

Fotók:

Tomkáné Gürtler Ildikó, www.pixabay.com,
www.pexels.com www.unsplash.com,
Internet

Nyomdai munkálatok:

VAREG Nyomda Kft.

Elektronikus kiadás:

A www.albertfalviplebania.hu weboldalon
Letöltés/Egyházközségi levelek menüpontjában található

Ingyenes kiadvány, kereskedelmi forgalomba nem hozható.

Következő lapszámunkba
2026. augusztus 30-ig
várjuk írásaitokat az
egyhazkozsegilevel@gmail.com
címre.

Kövekből fiakat

Ite missa est! – ezekkel a szavakkal fejeződik be latin nyelven a szentmise, amit mi a „A szentmise véget ért, menjetek békével!” felszólításra fordítottunk le, és talán nem is gondolunk bele, hogy ez a zárómondat nem is annyira arról kíván minket tájékoztatni, hogy befejeződött a liturgikus cselekmény, és nyugodtan,

békés szívvel távozzunk egy órácskára elhagyott kis otthonainkba. Sokkal inkább buzdítást kapunk egyházközponttól, hogy missziós lelkülettel adjuk tovább a feltámadt Jézussal való találkozás örömét. „Menjetek, küldve vagytok!” – ez lenne a tartalmilag helyes, de kissé magyartalanul hangzó felszólítás.

Belegondoltál-e már abba, hogy Jézus számít rád, és eszedbe jut-e néha, hogy Szentlelkének ajándéka által felvértezett téged a tanúságtételre? Hála az Úrnak, sokan járnak templomunkba, és az a tény, hogy egyes szentmiséken alig férünk el, könnyen elfedi a szemünk elől azt a szomorú igazságot, hogy hányan nem is tudnak arról Albertfalván, hogy a feltámadott Úr hívja és várja őket! Megszólítatlanok a környező panelekben lakó testvéreink, mert mi tényleg csak „békével hazamegyünk”, és nem beszélünk nekik Jézusról. Nyugtathatjuk magunkat Keresztelő Szent Jánosnak azzal a mondásával, hogy „Isten a kövekből is tud fiakat támasztani magának”, de nem szabad elfelejtenünk: ezt azoknak a farizeusoknak mondta, akik keményszívűségük miatt nem voltak hajlandók a megtérésre, viszont mások elől elzárták az Éltre vezető utat. Valóban – Isten hatalma korlátlan, képes kövekből is fiakat támasztani magának, de eközben megkövesedett szívű gyermekei kizárják magukat az új Élet kegyelmeiből. Ez a kőszívűség nem csupán a kifejezett istentagadást jelenti, hanem a közönynek és a befelé fordulásnak mindenféle formáját.

Honnan is tudnának a környezetünkben lévők Jézusról, ha egyfelől nem tekintjük őket érdemesnek arra, hogy megosszuk velük hitünk örömét, másfelől hogyan találkozónának Jézus-

sal, ha nem érzik rajtunk az „isten-szagot”, nem látják azt, hogy közünk van az Úrhoz? Engedjétek meg, hogy elmeséljem Zoli atya egyik tapasztalatát, amit akkor élt át, amikor szentségtartóval a kezében liturgikus ruhában az utcánkban nyugodt léptekkel csendben hordozta az Eucharisziát. Egy vele szembejövő idősebb ember meglátta, és odaszólt neki: „Maga meg mit megy itt?” Zoli atya csendben, nem válaszolva, tovább lépkedett az úton. Az idősebb úr nem tárgított, és újra rákiáltott: „Hallja, kérdeztem: mit megy itt?” Majd mivel a pap csendben továbbment, másoknak is odakiáltott ezekkel a szavakkal: „Látják, az ott megy!”

Ha mindannyian kivinnénk Jézust életünkkel az utcára, akkor talán többen elcsodálkoznának azon, hogy ki az, aki köztünk járva-elve ma is „itt megy”.

A Szentlélek arra hív minket, hogy merjünk Jézusról beszélni, és úgy élni, hogy minket Jézusról kérdezzenek, és afelől, hogy mi az alapja a reményünknek. Azért imádkozom, hogy albertfalvi közösségünk lehessen egy igazi missziós plébánia. Ehhez azonban a te személyed is kell! Küldetésed van, elfogadod?

Henrik atya

Tanúságtétel

Vágyom rád!

Tanúságtételek a 2026. május 16-án tartott tizedik, jubileumi lelkiőr találkozóról.

Áldott óráim

Meglepődtem, amikor Zsuzsi megkért, hogy mondjak egy pár gondolatot arról, hogy miért járok szentségimádásra rendszeresen szentségórnek és mik az élményeim ezzel kapcsolatban. Először azon lepődtem meg, hogy már 10 év telt el azóta, hogy először jelentkeztem szentségórnek. Fel sem tűnt nekem, hogy már ennyi ideje történt. Másodszor azon lepődtem meg, hogy valójában még sosem gondolkodtam el azon, még sosem fogalmaztam meg magamnak, hogy miért is teszem ezt. Azután, hogy elvállaltam a tanúságté-

telt, kértem Isten segítségét, hogy fogalmazza meg a szívemben azt a pár gondolatot, amit most elmondok nektek és ezt érthetően el is tudjam mondani. Hogy érthető leszek-e, azt majd a végén ti eldöntitek.

Kezdetek

Ahogy visszaemlékszem rá, első sorban azért vállaltam el a heti egy óra Oltáriszentség előtti imádasomat, hogy kénytelen legyek rendszert vinni az Istennek szánt időmbe. Ismerem magamat, ha nem teszek így, akkor kicsúszik a kezemből az idő, és hiába az elhatározás, a test gyenge. Azt is tanultam, hogy ha valamilyen cselekvés rendszeressé válik az életben, akkor, ha kimarad, elmarad, hiányozni fog. Pláne, hogy milyen igaz ez, ha ez a rendszer Istenről szól!

Az időbeosztásom viszont úgy alakult, hogy a hónap második és harmadik péntekén nagyközösségi és kics csoportos imaalkalom miatt ezek a hetek nem alkalmasak nekem a szentségőrzésre. Így olyan megoldást választottam, hogy kerestem egy állandó partnert, akivel megosztva tudjuk teljesíteni ezt a hálás feladatot. A 10 év alatt 3 ilyen imapárom is volt.

Nem mondom, hogy eleinte könnyű volt. Az első jó néhány alkalommal fél óra elteltével már nézegettem az órá-

mat és onnantól elkalandoztak a gondolataim minden más felé. Azt gondoltam: „*Jaj, Istenem, én nem vagyok alkalmas arra, hogy fél óránál tovább rád figyeljek.*” Ettől volt némi lelkiismeretfurdalásom. De azután hallottam egy ilyen hasonlatot: a szentségimádás olyan, mint a napfény. Ha nem is koncentrálsz arra folyamatosan a napon, hogy leburnulj, akkor is megtörténik. Ha nem tudsz folyamatosan az Oltáriszentségre fókuszálni,

akkor is, ha ott ülsz előtte, akkor hátsal lesz rád. Nem tudsz kibújni ez alól. Persze pont az a célunk, hogy „leburnuljunk”, de nem kell görcsösen egy órán át koncentrálni ahhoz, hogy Isten kapcsolatba tudjon lépni a lelkünkkel.

Nagyon megnyugtató volt ez a gondolat számomra.

Ezért csak jöttem és jöttem és jöttem, és meglepő módon, azokon a heteken, amikor nem jöttem (mert a párom jött) hiányozni kezdett a szentségimádás. Hiányzott az az áldott egy óra, amikor kettesben lehetek Vele. Ott, ahol éppen voltam, tehát nem a templomban, az Oltáriszentség felé kalandoztak a gondolataim. Idővel tehát megfordult valami a viszonyokban. Először az Oltáriszentség előtt kalandoztam el, azután meg az Oltáriszentség után vágyakoztam, ha nem lehettem ott.

Útközben

Mondhatjuk úgy, hogy rutinná vált az életemben. Vagyis, jó szóval, természetes része lett az életemnek, hogy jövök. Van úgy, hogy nem csinálok mást, csak nézem Őt és Ő csak néz engem és érzem, hogy szeret és Ő is érzi, hogy szeretem. Néha minden előzmény nélkül csak kicsordul a könnyem és akkor azt érzem, hogy most elért az üzenete hozzám: SZERETLEK! Én még csak a *filia* szerettel tudom ezt viszonzni, Őt

szeretni és csak reménykedem benne, hogy egyszer majd az *agapét* is megadhatom Neki. Ez számomra a legfontosabb tapasztalat.

Azután eszembe jutott még más is. Ahogyan telt az idő, meglepődtem azon, hogy milyen rövidek lettek az órák, amiket Vele tölthetek. Olyanná vált, mint egy flow-élmény, amit akkor szoktunk érezni, amikor olyasmivel foglalkozunk, ami teljesen leköt minket. Vagyis eltűnik tér és idő! Ez lett a kitarításom ajándéka. Csodálatos élmény! Szerintem nem egyedül érzem ezt közületek. Az utóbbi időben azt veszem észre, hogy szinte felriadok – na, nem a szendergésemből, hanem az áhítatból –, amikor a váltás megérkezik. Igen, el lehet veszni Jézus jelenlétében. Istennél nincs idődimenzió és valóban ki tud venni az időből, hogy csak Vele lehess. Ne féljeteek tehát vállalni ezt az egy órát hente!

Ha azt gondolod, hogy elvesz egy órát az életedből, tévedsz, mert ellenkezőleg, hozzáad egy órát.

Kapsz egy órát, amikor végre semmi dolgod nincs, megpihenhetsz. Van egy személy, akinek bármit elmondhatsz, kitarulkozhatsz, nem ítéel el, hanem meghallgat.

Belegondolok, hogy az emberek mennyi pénzt költenek pszichológusra – elnézést kérek most a pszichológusoktól – de Jézusnál jobb szakember még nem született a világra. Aki így tud figyelni rád, és úgy tud gyógyítani, hogy szinte észre sem veszed, de jobban leszel, mire véget ér az órád, amit a pszichológusod előtt tölthetél.

Napjaink

Utolsó gondolatom: mostanában már úgy készülök a szentségőrzésre, mint egy randevúra. Napközben is gondolkok rá, hogy milyen jó lesz, és most már nem beesek a templomba, hanem időt szánok az indulásra és már otthonról énekelve indulok: „Jövök hozzád, Jézus, megyek hozzád Jéééé-zus!” – És tudom, hogy vár rám!

Ennyit szerettem volna mondani. Arról, hogy néha halvány fényvel pulzál a szememnek az Oltáriszentség, majd 10 év múlva mesélek.

Köszönöm szépen, hogy meghallgatatok, remélem, hogy átmentek a gondolataim. Ha igen, akkor a dicsőség Istené!

István Ágnes

BABA-MAMA LELKI ÓRA

Azt hiszem, bő 8 évvel ezelőtt, harmadik fiunkat várva csatlakoztam először az állandó lelkiőrök közé. Kezdetben ketten vállaltunk egy órát egy másik édesanyával, aztán szép fokozatosan átalakultunk egy azóta is kitartó csoporttá.

A csütörtök 10 óra évek óta a mienk, kisgyermekeseké – babásoké. Azt hiszem, többünk nevében elmondhatom, hogy életünk szerves részévé vált ez az egy óra. Sokunknak nehéz lenne megoldani, hogy gyermek nélkül jussunk el rendszeresen a szentségimádásra. Tény, hogy ez az egy

óra nem csendes szentségimádás a szó szoros értelmében. Én úgy gondolom, hogy ahhoz, hogy a gyermekeink otthonosan érezzék magukat a templomban, ismerkedhessenek Jézussal, őket is vinni kell az Úr elé, nem csak vasárnapi miséken. Hiszen Jézus is megmondta: „Engedjétek hozzám jönni a kisgyermeket!”

Többen többféle felállásban és életállapotban ülhettünk már a szentségi Úr előtt az elmúlt években: várandós kismamaként, kisbabás anyukaként, kisgyermekes anyukaként, munkába visszatérő, saját maga lelki békéjét nehezen találó anyukaként, összetört anyukaként, életét újjáépítő anyukaként. Vannak köztünk többen, akiknek ezek a ciklusok rendszeresen ismétlődnek az életében. Vagyunk páran, akik már kamaszokat nevelünk.

Viszont, ami mindig közös bennünk: nagyon jól esik a megfáradt anyai szíveinknek Jézus elé vinni a hétköznapi terheinket.

Mi és az imaszándékaink folyton változnak, de Krisztus ugyanaz, tegnap-ma-mindörökké.

Egy nagyon összetartó imaközösség alakult ki ebből az órából. (Annyira, hogy anno a Covid alatt is minden csütörtökön online formában meg-

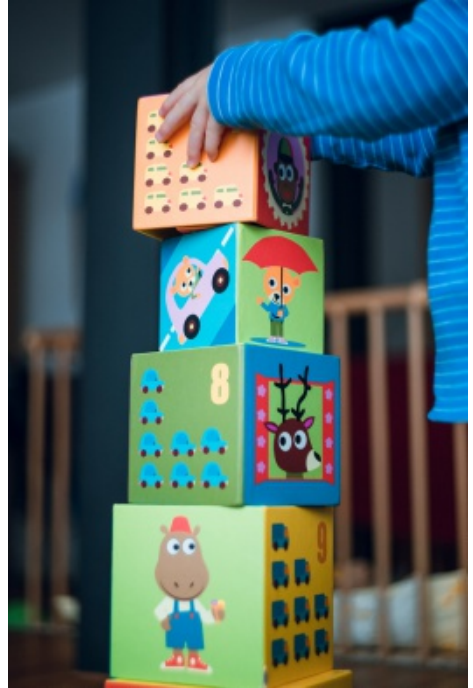
tartottuk az egy óra közös imádkozást.)

Szokásunkká vált, hogy minden alkalommal elimádkozunk egy teljes rózsafüzért egymás közt felosztva. És a saját személyes imaszándékainkon kívül hozunk ide más anyatársainkat, vagy családokat is.

Nemrégiben csatlakozott hozzánk egy lengyel édesanya is, így történt, hogy volt olyan alkalom, amikor 3 nyelven imádkoztunk egymás mellett az Úr előtt: lengyelül, angolul és magyarul. Ott és akkor úgy éreztem, kaptunk ismét egy kis ízelítőt az örök hazából. Ahol nem számít nyelv, életállapot, származás, csak az, hogy testvérként együtt, tiszta szívből dicsérjük a közös Atyánkat.

Van úgy, hogy nem sikerül egy órát itt töltenünk, mert épp egy dackorszakos van velünk, vagy összejött minden és nem tudtunk időben indulni. De ha csak pár percre is sikerül eljutnunk, minden alkalommal úgy érezzük, hogy annyiért is megérte.

Krisztussal olyan lenni, mint egy vezeték nélküli töltőre kapcsolódni. Pusztán az, hogy a jelenlétében vagyunk, formál minket, töltődünk általa, kapcsolódhatunk Istenhez és nincs feltétlenül szükség tökéletes imaformákra, nagy szavakra. Csak rá és rám, ha csak napi 10 percre, ha kisautó dobálás vagy síró gyerek ringatása közben, akkor is.

Tudjuk, sokszor nehéz megszervezni a lelkiöröket, mégis úgy érezzük, ez az egyik legnagyobb ajándék, a legnagyobb lehetőség, ami megadott nekünk! Nagyon hálásak vagyunk ezért a Kincsert Zsuzsinak és segítőinek, akik immáron 10 éve megadják nekünk ezt a lehetőséget a találkozásra!

Végezetül, de nem utolsó sorban megosztanám még néhány jelenlegi oszlopos tagunk tanúságtételét, akik ma este nem tudtak személyesen csatlakozni.

**Zábrák Kinga és
Czikkelyné Ágh Nóra**

A csütörtöki szentségimádás egy valódi ajándék. Ajándék, mert kincseket kapunk Jézustól, és anyai oltalmat a Szűzanyától.

Olyan kincseket kapunk, amelyeket esendő voltunk, türelmetlenségeink, önzőségeink miatt nem érdemelnék meg, de Jézus a szeretetével mégis megajándékoz minket ezekkel, mert végtelenül szeret minket, és fontosak vagyunk neki, mind egy szálig. Ilyen ajándék, hogy békeség, kegyelem, lelki bizonyosság költözik a szentségimádási találkozón a szívünkbe arról, hogy Ő magához ölel, és a

gyengeségeink ellenére is szeret minket és nem hagy el.

Egyszerre érezzük és érzékeljük a minket körülvevő piciny kis életek hangjait, mozgásait, dinamizmusát magának az élő Kenyérnek a nyugalmat adó jelenlétében. És jó így együtt lenni; úgy imádkozni, hogy meg-megszólal egy kis gyerkőc, vagy éppen úgy sétál a templom padjai között, hogy otthonának kezdi érezni azt.

A csütörtöki szentségimádás lehetőség, hogy oda vigyük örömünket, hálaunkat, kéréseinket, és ugyanúgy küzdelmeinket, vívódásainkat, keresztségeinket vagy éppen egy általunk szeretett személy ügyét egyenesen Jézus elé. Gyakran, ahol mi, emberek kevésnek bizonyulunk egy-egy nehéz helyzetben, és emberileg semmi esély nincs a megoldásra, ott Mária közbenjárása, vagy egyenesen az Úr Jézus könyörülő irgalma és végtelen szeretete olyan megoldáshoz irányít, amit gondolni se mertünk volna.

Magony-Biró Kata

•

A rózsafüzért az Úr előtt együtt imádkozva biztonságot éreztem, sok szeretetet és kegyelmet tapasztaltam Isten részéről, mely segít, hogy mindinkább Vele járjak, és kész legyek a megvívni a harcaimat.

Reznák Magda

Az édesanyák szentségimádási órájának indulásakor erősen küzdöttünk önmagunk korlátaival és a körülményekkel. A templom hideg volt (épp koratavas), kisgyermekes életünk káoszában pedig komoly feladatnak látszott kialakítani a rutint, hogy hétről hétre jelen legyünk abban az ígért egy órában. Kitartottunk, mert újra és újra megtapasztaltuk az Istennek odaszánt idő-, a közös ima- és nehézségeink felajánlásának erejét és gyümölcsözőségét.

Komfortzónánkból ki- lépve talákoztunk Is- ten békességével.

Az évek során a szentségimádási óra lelki kapaszkodóvá vált és az idő múlásával egy imával felvértezett, „harc-edzett”, elkötelezett anyakör lettünk. „Növekedni lassan, lassan, szinte észrevétlen.” (Kentenich atya)

Közös imáinkon a kezdetektől érezzük Mária jelenlétét és biztatását. Oltalma alá hívott és fogadott mindannyiunkat. A Szűzanya felé érzett hálából gondoljuk a Mária-oltárt, cseréljük annak virágait. Minden alkalommal Máriát megszólítva fordulunk Jézus és az Ég felé. Mi visszük a korszokban a vizet és kérjük Édesanyánkat, vigye azt Jézus elé, mert nincs borunk. Ezáltal imaóráink mindegyike a kánai menyegzőhöz hasonlít, ahol Mária és Jézus is jelen van, és ahol a

Szűzanya mellénk áll és Szent Fiához vezet minket. A szentségimádási órában közösen imádkozzuk el (csütörtök lévén) a Világosság rózsafüzért.

A titkok között ott van: „Aki a kánai menyegzőn kinyilvánította isteni erejét”. Minden alkalommal elmondjuk a Szent Mihály-imát is, felvértezve magunkat és családjunkat a kísértések ellen.

Az oltáron jelen van Krisztus az Eucharishtiában, oldalunkon a Mária-oltár, ahol a Szűzanya tartja karjában gyermekét (akár minket is) és a tabernákulum fölé Szt. Mihály alakja magaslik, kezében a szentostyával. Van-e ennél áldottabb és védettebb és gyümölcsözőbb hely Albertfalván?

Bertha Eszter, Szmola család

Három lépcsőfok

1.

Öt éve, mikor Barnus iskolás lett, felfedeztem, hogy itt minden hétköznap van szentségimádás. Egyik reggel bementem a templomba, gondoltam 10 percre legalább beköszönök. (Pont reggeli ima volt a Don Bosco-soknak, szentségimádással.)

Volt, hogy délután korábban értem oda a gyerekekért az iskolába, kihasználtam az időt, és bementem. Idővel azt vettem észre, hogy már azt számolom, hogy mennyi időre tudnék még beugrani, mielőtt elhozom a gyerekeket.

Hálás vagyok mindenkéért, aki már akkor vállalta a szentségőrzést. A hűséges vállalásuk miatt lehetett nyitva az ajtó egész nap, nekem is. Így volt lehetőségem felfedezni, hogy a legnagyobb „Kincs” pont az iskolával szemben van.

2.

Egy alkalommal egy időpontot egyeztettünk valakivel, aki megemlítette, hogy az adott napon van egy óra, amikor fixen nem ér rá, mert állandó lelkiőr. Ez nagyon megérintett. Ugyanúgy gyerekei vannak, csak pár évvel idősebb nálam, és ki tudott emelni egy órát, hogy az Úrnak visszaadja.

Akkor esélytelennek láttam, de vágytam rá, hogy időt töltsék az Úrral én is. Ekkor jött a lehetőség, hogy beugorjak egy alkalommal valaki helyett. Utána jelentkeztem Zsuzsinál, hogy szeretnék beugros lenni. Egy idő után úgy éreztem, hogy jó lenne fixen vállalni egy órát. De mikor? Kitaláltam, hogy 15 és 16 óra között meg tudnám oldani valamelyik nap. Azért imádkoztam, hogy ha erre hív az Úr, tegye lehetővé.

Jött a táblázat nyáron, benne volt pár lyuk még. Ránéztem, két délután is volt, ahol pont az az időpont volt

szabad, amit szerettem volna. Pár napig még gondolkodtam, melyik legyen. Már majdnem csak az a két időpont maradt szabadon. Amikor Jézus hív valamire, és nyitott tudok lenni rá, nincs lehetetlen, mindent elsimít.

Itt is valójában nem én adtam egy órát az Úrnak, hanem Ő adott nekem.

3.

Pár hete épp hálát adtam a szentségimádási órám alatt azért, hogy milyen jó, hogy már 10 éve elindult itt a rendszeres szentségimádás. Ima közben kaptam egy képet, és pár gondolatot utána.

Egy monstranciába kitett Oltáriszentséget láttam. Világos, egyforma színű fonalak mentek az Oltáriszentségbe.

Különbözőek voltak. Volt hosszabb, rövidebb, göröngyös, egyenes, némi-lyiken csomók voltak. Elég keszkesza volt ez az oldal.

Az Oltáriszentség túloldalán csupa kisimult fonál haladt tovább. Szépen, rendezetten.

Ami végigfutott bennem, az az egy-mással közösségben élők nehézségei, konfliktusai, sérelmei, érdekellentétei. Legyen az akár család, vagy bármilyen közösség. Ezt éreztem a kuszábbik oldalnak.

A jó hír, hogy ha ezeket odaadjuk az Úrnak, akkor a legnagyobb csomók és a legkuszább szálak is képesek rendeződni. Ami a saját erőnket nézve lehetetlennek tűnik, az az Úron keresztül kisimulhat.

Kanczler Réka

Szeretetmorzsák

Kenyeret adni – közösséget építeni

Egy egyszerű kérdés nyomán kibontakozó szolgálat az albertfalvi plébánián. Egy kérdés, amely mögött több volt, mint véletlen.

Az albertfalvi plébánia közösségében működő Kalkuttai Szent Teréz Karításcsoportunk már több mint tíz éve végzi szolgálatát. Ennek a szolgálatnak az egyik fontos része, hogy péntek reggelente, a szentmise után lelki és testi táplálékot, néhány evangéliumi gondolatot nyújtunk, valamint pékárut és tartós élelmiszert osztunk rászoruló testvéreinknek – időseknek, fedél nélkül élőknek és nehéz helyzetben lévő családoknak.

Ez a szolgálat mindig is adományokra épült. A Gondviselés sokakon keresztül segített bennünket, de a Covid utáni időszakban egy korábbi, jelentős támogatónk már nem tudta folytatni a segítséget. Új patronálót kellett keresnünk.

2022 őszén egy egészen hétköznapi helyzetben történt valami, ami utólag visszatekintve már korántsem tűnik véletlennek.

Egyik délután a családommal sétáltam a Fehérvári úton, amikor késztezt éreztem arra, hogy betérjek a Fonyód utcai Lipóti pékségbe. Nem kész tervvel, inkább egy belső indítással. Ma már úgy gondolom, hogy a Szentlélek adott bátorságot és sugalmazást ahhoz az egyszerű kérdéshez, amit akkor feltettem az ott dolgozóknak: *„Mi történik a nap végén megmaradt pékáruval? Lenne-e lehetőség arra, hogy azt csütörtökönként a karitászs számára, jó célra felajánlják?”*

A válasz meglepően nyitott és készleges volt. A pékség munkatársai azonnal igent mondtak, mindössze annyit kértek, hogy záráskor menjünk az adományért, és jelezzük, hogy a karitászs részére szánt adományért érkezünk.

Utólag visszagondolva ebben is felfedezhető az isteni gondviselés jelenléte. Nemcsak az, hogy a kérdés megszületett, hanem az is, hogy éppen abba a pékségbe vezetett az utam, amelyet hívó katolikus fiatal pár, Bognár Lilla és Safranka Béla üzemeltet. Nyitottságuk és segítőkészségük ennek a közös hitből fakadó lelkületnek is szép tanúsága.

A kezdeti hetek után lehetőség nyílt arra is, hogy személyesen megköszönjük a támogatást, és beszámoljunk arról, milyen örömet jelent az adomány a rászorulóknak. Ekkor újabb nagylelkű felajánlást kaptunk. Mivel vasárnap zárva tartanak, szívesen az egyházközösségnek adják a szombat déli zárás után megmaradt teljes pékáru mennyiséget is.

Ezzel a szolgálat új feladatot és lehetőséget kapott.

Az adományozás rendszeressé válásával a feladatok is megsokszorozódtak. Az elszállítást ugyanis a Karitászs önkéntesei végzik, akik hétről hétre vállalják ezt a szolgálatot. A szombati alkalmak különösen nagy odafigyelést igényelnek, hiszen akkor gyakran

jelentős mennyiségű pékárut kell elszállítani, amihez gépjármű szükséges. Így a szolgálat egyben szervezést és összefogást is kíván. Ezért is illeti köszönet a Riszterer családot, akik éveken keresztül vállalták a szombati szállítások jelentős részét. Hűségük jelenlétük biztos háttérrel adott ennek a kezdeményezésnek.

A szállítás és a tárolás megszervezését a Karitás vezetése koordinálja, az adományok elhelyezése az egyház-község közösségi házában konyhájában történik.

A szolgálat egyik legszebb gyümölcse a vasárnapi családok szentmisét követő agapé. A templomkertben összegyűlő közösség számára ezek az alkalmak többen jelentenek egyszerű vendéglátásnál. Hétről hétre más-más családnak vagy közösségi csoportnak adatik meg a lehetőség, hogy részt vegyen a pékáru előkészítésében és kiosztásában. Ez a szolgálat, amelyet Csoboth Ákos és családja gondosan szervez és rendez, valódi közösségi élményt hordoz.

A gyermekek öröme, a beszélgetések, az egymásra figyelmesség mind azt erősítik, hogy

***a megosztott kenyér
több, mint táplálék: a
közösség és a szeretet
jele.***

Hálás szívvel gondolunk mindazokra, akik ennek a szolgálatnak részesei. Köszönjük Bognár Lillának és Safranka Bélának a nagylelkű és folyamatos támogatást, amely által hétről hétre sokak asztalára kerülhet minőségi pékáru. Köszönjük az önkénteseknek, a segítő családoknak és a Karitás tagjainak az odaadó munkát, amely sokszor a háttérben zajlik, mégis nélkülözhetetlen. Köszönet illeti a pékáru tároláshoz szükséges eszközöket biztosító Albertfalvi Keresztény Társas Kört.

Ez a szolgálat állandó szervezést igénylő élő valóság, amely folyamatosan hív és vár új segítőket is. Különösen a szombati elszállításokhoz és a közösségi ház konyhájában történő elhelyezéshez keresünk gépjárművel rendelkező önkénteseket. Az elszállítás szombatonként 13:30 és 14:00 között zajlik, és körülbelül fél órát vesz igénybe. Aki úgy érzi, hogy szívesen bekapcsolódna ebbe a szolgálatba, jelentkezzen Bene Lajosnál!

Egy egyszerű kérdéssel kezdődött. De ma már világosan látszik: több volt benne, mint emberi kezdeményezés.

„Éhes voltam, és ennem adtatok...”
(Mt 25,35) Ez az evangéliumi mondat itt, közöttünk válik valósággá – újra és újra. És talán ez az, amiért érdemes újra feltenni a kérdést: hol hív bennünket ma a Szentlélek egy hasonló lépésre?

Kónya Zsolt

A Karizmatikus Megújulás magyarországi „pátriárkája”

Kátóna István atya. Ez a név fogalom lett a karizmatikusok, és nem csak azok között. A Karizmatikus Megújulás ikonikus személyisége volt. Abban a szerencsés helyzetben vagyok, hogy személyesen ismerhettem István atyát.

1940-ben született Sáregresen. 1947-től Pestre költöztek. 1964-ben szentelték pappá Esztergomban. Káplán volt Budapest – Felsővizivárosban, a Szent Anna Plébánián 1967 - 1975 között. Mivel a Regnum Marianum kötetékében ifjúsági munkát, nevelést végzett, ezért 1970-ben „illegális tevékenység” vádjával két év börtönbüntetésre ítélték. 1972-ben hitében megerősödve szabadult, és tért vissza a Batthyány téri közösséghez. 1975 - 1977 között a Szent Rita Plébánián szolgált, több „fekete bárány” paptársával együtt.

1977-ben került a Pesti Ferences templomba káplánként, ahol nyugdíjazásáig, 2001-ig szolgált. A Szentlélekkel való találkozása, ami 1979-ben történt, összefügg egy takarító hölgygel, aki akkor részesült a Szentlélek örömeiben, és ujjongva mesélte, hogy mennyire átalakult a hitélete, imádsága. Utána nem sokkal elolvasta Suenens bíboros *Új Pünkösöd* című könyvét. Ezután nagy vágyat érzett arra, hogy imádkozzanak érte abban a csoportban, akikkel rendszeresen imádkozott a Pesti Ferenceseknél. Az ima alatt átélt és megkapott egy hatalmas belső örömet és hálát... Ez az

imacsoport alakult 1979-ben karizmatikus imacsoporttá. Több karizmatikus atyával és közösséggel vette fel a kapcsolatot, és imádkoztak együtt. Megélte azt, hogy

„élő valóság a Szentlélekkel való találkozás, amikor egyik napról a másikra átalakul valakinek az élete.”

1990-től a Pesti Ferenceseknél első szombatoként, az esti fél 8-as lett karizmatikus mise. Zsúfolásig megtelt a templom sok-sok éven át. Hihetetlen lelkesedés, gitáros énekek, és a karizmák használata (nyelveken való ima és éneklés) tette felejthetetlenül ezeket a miséket. Dr. Kovács Gábor, Kemenes Gábor, Antalóczy Lajos, és még több más atyával, és a Marik házaspárral együtt szervezték meg 1991-től az Országos Karizmatikus Találkozókat. Megalapította az Emmausz Karizmatikus Közösséget, ami nem hivatalosan már 1979-ben létrejött, de hivatalos, bíborosi jóváhagyással csak 1991-ben. Akkortájt mintegy 40 imacsoportjuk volt. 1990-ben megalapította a Marana Tha Alapítványt, ahol több mint száz karizmatikus könyvet adott ki. Ő maga 10 könyvet írt.

Ami talán a legismertebb, legeredményesebb, fogalommá vált műve István atyának, az a 90-es évek elejétől in-

duló Szentlélek Szeminárium. Ezt Sievers atya, egy Afrikában szolgáló missziós pap szervezte meg először. István atya írt neki, és megkapta a könyv kiadásának jogát, és Sievers atya örült, hogy Magyarországon is lesz ilyen tanfolyam. Később Gyógyító, és Szabadító Szemináriumokat is indított.

2001. október 1-től egy sajnálatos baleset miatt nyugdíjba vonult. Azóta, a Thököly úton lévő Emmausz Közösségi Házban élt, amíg az Úr el nem szólította. A ház közösségi, lelki központtá vált. Ahogy a temetésén Kemenes Gábor atya elmondta, soha,

semmi elismerést nem kapott az Egyháztól. Személyesen 1992-ben, az Eötvös József Gimnáziumban tartott Szentlélek Szemináriumon ismertem meg István atyát, 210-220 társammal együtt! Az életgyónást, ami a Szeminárium egyik nagyon lényeges része, nála végeztem el. Egy nagyon nyugodt, csendes, mosolygós embernek ismertem meg, akiből hallatlanul nagy nyugalom, és hit áradt. Egyszerűen beszélt, és mégis nagyon sokat mondott. Végig azt éreztem, hogy figyel, mit mondok, és fontos neki az, amiről beszél.

Külön élmény volt, hogy 1994-ben a sógorommal együtt a szülői házában dolgoztunk egy kerti csap kialakításában. Nagyon vidám alkalom volt. Együtt ebédeltünk vele, a külön számunkra készített csirkepörköltből.

Amikor a közösségünk elindult, egy ismerősünk megemlítette neki. Meglepetésünkre azt üzent, hogy imádkozik értünk, hogy jó közösség legyünk. Közösségünk imakérései miatt időnként tőle kértem tanácsot, emailben. Mindig válaszolt 3-4 órán belül. Egyszerűen válaszolt, mégis sokat mondott és segített. Egyszer, az egyik levél végén azt írta: „Imre, örülök, hogy te is Isten Országának építésén fáradozol.” Úgy gondolom, ennél nagyobb dicséretet nem is kaphattam volna tőle!

Két éve az Emmausz Közösségi Házban tartott Gyógyító Szemináriumot,

amin részt vettem, nagyon bensőséges volt számomra. Utolsó személyes találkozásom egy éve volt vele, az Emmausz Közösségi Házban, a szobájában. A közösségünk jövőjéről beszélgettünk egy órát. Véleményét és tanácsát kértem egy bizonyos dologról. Búcsúzáskor, amikor kezét fogtunk mosolyogva azt mondta: „*Sok sikert!*” Tudom, hogy ezért a sikerért most már odaát jár közben értünk, mint mindig.

Áldom és dicsőítem az Urat, hogy ilyen nagyszerű papot adott Egyházunknak!

Fejes Imre

Álmom Albertfalváról

Egy hónapja Zsolt megkérdezte, átvenném-e a stafétát a cikksorozat következő részének megírása céljából, és elfogadtam a felkérést, hogy megosszam a kedves olvasóval az álmom Albertfalváról. Azt gondoltam, nem lesz talán olyan nehéz erről írni, álmodozni, de csak többszöri nekifutásra sikerült.

Kis előkészületként elolvastam az előttem szólók álmait. A gitáros kórusokról, a szolgálatokról és azokra nyitottságról, a közösségekről, a napi áldozásról és még egy párat.

Arra jutottam, hogy én igen elégedett vagyok ezekkel is. Igazából csak megköszönni tudom a kórusnak a szép zenei szolgálatot, legyen az gyermekkórus, vagy felnőtt, mindig készen állnak és segítenek az ünnep mélyebb átélésében. A gitáros kórusok is csodásak, annyira sok vidámságot hoznak és hibátlanul szólnak. És lehetővé teszik, hogy ily módon is szólhatunk az Úrhoz; „Aki énekel, kétszeresen imádkozik”.

Az új orgona is a lehető legjobb választás volt szerintem, annyi féle hangot tud kiadni, és akik rajta játszanak, úgy tudom, ők is örömmel

teszik. Ezáltal a karzat is megújult, világos és tágas lett, korszerű. Hála és köszönet azoknak, akik ezen annyit fáradoztak. Most jó oda is felmenni, szép, tiszta, rendezett.

Csodásnak tartom a közösségi házat is. Most már van hely minden rendezvénynek, kicsik-nagyok egy jól megtervezett, modern helyen tanulhatnak, együtt tölthetik a közösségi alkalmait, imádkozhatnak, ünnepelhetnek. Van hely a báloknak, családi rendezvényeknek is. Isten áldását kérem azokra is, akik ezt megalkották, létrehozták, fáradoztak érte.

Az Egyházközségi Levél, melybe most írok, az is egy nagyon színvonalas, igényes kiadvány. Ezzel kapcsolatban sem álmodhatok többet, mert pontosan olyan, amilyennek lennie kell. Az érte fáradozók nagyon szép munkát végeznek.

Hátalt a szívem mindezek miatt, csak megköszönni tudom az Úrnak a sok ajándékát és kegyelmét: a templomunkat, az egyházközségi társaságunkat és az egyházközségünk tagjainak sok és áldozatos munkáját és szolgálatát, szolgáló szeretetét, idejét, beleadott erejét.

Legfőképpen nem kérné szeretnék már, nem még valami többet álmodni, inkább megköszönni, megcsodálni, és hálát adni...

Oly sok jól működő szerveződés, szolgálat és sok befogadó közösség is van, azt hiszem, most tényleg mindenki talál magának helyet, ahová tartozzon, ahol kamatoztathatja a talentumait, ahol visszaadhat valamit az Úrnak, ahol szeressen, ahol megoszson.

A családcsoportok, Apaklub, imádkozó édesanyák, egyedülállók, nyugdíjasok, Rózsafüzér Társulat, asztalt terítő Al-fakanalak, kenyérkenő szolgálat, lektorok, Márta kör, Szent József kör, takarítók, virágozók, szentségörök, füvet nyírók és kertrendezők, ministránsok, a cikkírók és szerkesztők, Szalézi Animátorok, AKTK tagjai, Karitászosok, farsangi és egyéb bálakat rendezők, bekonferálók, Házas

Est szervezők, társasjáték-klub létrehozók, táborszervezők, bicajosok, Ultrabalatonosok, futók, Mi, hájégetők, Baba-mama körbe járók, cserkészek, dicsőítőik, imádkozók, hittanlátogatók, szentségekre készülőik, döntéshozók, bográcsban főzők, lábasban főzők, kenyérelhozók, templomfelújítók, műszaki megoldók... (a lista korántsem teljes).

Mindenünk megvan itt az Albertfalvi Egyházközösségben. Jó, ha ezt felismerjük, megelégszünk és örülni tudunk neki, és ez megteremti a békét a szívünkben.

Ha valamiről mégis álmodok, az nem ilyen természetű dolog. Ahogy elmerültem ebben a gondolatban kicsit, az a kép jött elém, hogy ami még jó lenne nekünk, aminek nagyon örülnék és igazán fontosnak tartom, amiről tényleg álmodok az az, hogy a menyeyei asztalnál is együtt foglaljunk majd helyet, ha már ennyi idő adatik itt nekünk egymás társaságában a földön. Igen, azt kérem az Úrtól, hogy mindannyian, akik ezeket a sorokat olvassák, örök üdvösségre jussanak. Az Atya álma is ez volt, amikor egy-szülött Fiát is odaadta értünk.

És remélem, ez az álmom valóra válik. Amen.

A következő cikk megírására Szabóné Salamon Kittyt kértem fel, aki ezt el is fogadta.

Csabai Zsuzsi

A szelíd pedagógus

Interjú Gergely Péter újmisési atyával

Immár hagyományosnak számító cikksorozatunkban közösségünk papi, diakónusi, szerzetesi hivatást választó tagjaival beszélgettünk felszentelésük alkalmából. Idén tovább bővül az interjúalanyok köre: Gergely Péter atya ünnepli hamarosan velünk újmiséjét, vele beszélgettem hivatásról, pedagógiáról, a plébánia működésének titkairól.

Az interjú előtt két jellemző képet, személyes emléket szeretnék felidézni, ami jól körülírja, bemutatja interjúalanyom személyiségét. Talán

sokan emlékeztek rá, hogy tavaly szeptemberben gyalogos zarándoklaton voltunk Máriaremetén. A legtöbben a hűvösvölgyi villamos-végállomásnál kapcsolódtak be, de egy nagyobb csoport Albertfalváról indult el a 23 km-es útra. Ebben a csapatban volt Péter atya, aki azt vállalta, hogy ő lesz az utolsó ember a zarándokcsoportban. Ő figyel arra, hogy senki ne maradjon le, támogatja, segíti azt, aki valamilyen nehézséggel szembesül. Csendben bandukolt a csapat végén, de kedvesen elbeszélgetett mindenki-vel, aki megszólította.

A másik emlékem az áprilisban, a Szeretetláng mozgalom által szervezett szentségimádással kapcsolatos, melyet Fábry Kornél püspök atya vezetett. Péter atya leült a lépcsőre, az oltár elé, erre az összes ministráns odarohant, hogy mellette ülhessen, beszélgessen vele. Ez a két jellemző kép azonban nyilván kevés ahhoz, hogy megismerhessük őt, ezért igyekeztem kifaggatni. Kérdéseimre a rá jellemző szelíd, visszafogott stílusban válaszolt.

Kedves Péter atya! Örülök, hogy elfogadtad a meghívásunkat! Kezdjünk is bele rögtön az interjúba! Mesélj, kérlek, a gyermekkorodról! Hol nőttél fel, hova jártál iskolába?

Kispesten születtem 1997. június 9-

én, ott is nőttem fel. Egy öcsém van van, Bálint. Tanulmányaimat a Kelet utcai Mézeskalács Óvodában kezdtem meg. Utána a Wekerletelepen lévő Kispesti Erkel Ferenc Általános Iskolába jártam. Ez egy zeneiskola, ezért másodiktól kezdve trombitálni tanultam. Felsősként kerültem be a Gyermekvasúthoz és a cserkészetbe, főleg ez utóbbi volt meghatározó számomra. Hatodik osztály után Pannonhalomra jártam, de innen is tartottam a kapcsolatot a cserkészcsapatommal. Órsgyűléseken nem nagyon volt lehetőségem részt venni, de a kirándulásokra, táborokra el tudtam menni. 2016-ban érettségiztem.

Hogy vezetett az utad a teológiára?

Érettségi után az ELTE Tanító- és Óvóképző Karára, azaz az ELTE TÓK-

ra jelentkeztem, tanító szakra. Erős váltás volt Pannonhalma után, hiszen a gimnáziumban csak fiúk voltak, míg a Tanítóképzőben gyakorlatilag csak lányok. Nagyon sokat tanultam a csoporttársaimtól, jó közösség voltunk, szerettem erre az egyetemre járni. Kiváló oktatóink is voltak, és összességében szerintem nagyon jó pedagógiai szemléletet tudtam itt elsajátítani. Ezt nyilván igyekszem a pasztorációban és a hitoktatásban is hasznosítani. Közben folytattam a cserkészetet, voltam csapatparancsnok, dolgoztam kiképzőként, és sokáig a Magyar Cserkészszövetség országos táborozási szakvezetője le-

hettem. Amikor az első diszpozíciómot kaptam, minden tisztségemről lemondtam, így már nem dolgozom a cserkészetben, de még mindig sok mély barátság köt ehhez a közösséghez. Próbálok úgy egyensúlyozni, hogy a barátságok megmaradjanak, de a plébánián ne érezzék hiányomat vagy részrehajlásomat a cserkészet felé. Egyetemen *krav-magáztam* is, ami egy önvédelmi sport, valamint szintén ebben az időben barlangásztam is egy cserkész közösséggel. A tanítóképző utolsó évében már biztos voltam benne, hogy a teológián folytatom, de még le akartam diplomázni.

Mi indított a papságra?

Nem tudom egy meghatározó élményhez kötni, inkább ilyen visszavisszatérő gondolat volt. Az Isten mindig is jelen volt az életemben. A Kispest-Wekerletelepi Szent József Plébánián nagy hatással volt rám Héray András atya, aki akkor fiatal káplánként összefogta az ifjúságot, nagyszerű ministránsközösséget hozott létre. Általános iskolában, a gimnáziumban és az egyetemen is foglalkoztatott a papi hivatás, néha előtérbe került, néha háttérbe szorult. A tanítóképző vége felé elmentem a Sapientia Szerzetesi Hittudományi Főiskolán szervezett Iránytű Műhelybe. Ez egy hivatástisztázó program, ahol imádsággal, beszélgetéssel, lelkipályakörrel keresik hivatásukat a fiata-

lok. Van, akit családosi életre, van, akit szerzetességre és van, akit egyházmegyesi papságra hív az Úr. Bár a bencés lelkiség közel áll hozzám a gimnáziumi éveim miatt, de én az egyházmegyesi papi szolgálatra éreztem elhívást. A szerzetesrendek általában „specializálódnak” valamire, például meghatározott társadalmi csoportokkal, így az ifjúsággal, betegekkel, idősekkel kerülnek kapcsolatba, vagy teljesen monasztikus imádságban mélyednek el. Bár úgy gondolom, van tehetségem az ifjúsággal való közös munkára, a gyerekek megszólításához, de nem szerettem volna így specializálódni. Az a meggyőződésem, hogy az Úr a klasszikus pasztorációra hív, a plébániára, a családokhoz.

Milyen volt a szeminárium? Mi a szakdolgozatod témája?

A szemináriumban sok izgalmat éltünk át: ekkor volt a Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus és a pápálátogatás is, de persze a Covid járvány is érintett minket. Az Esztergomi Szemináriumban (ami egyébként a világ legrégebbi szemináriumainak egyike) nagyon jó közösség van, mind készületi, azaz kispapi oldalon, mind felkészítési, azaz előjárói és tanári oldalon. Persze vannak még jelentős lehetőségek a papnevelés további fejlesztésére, de azért a papoktól és a papnövendékektől nagyon sokat kaptam, és ami talán a legfon-

tosabb, sokat haladtam előre az Isten ismeretében.

A szakdolgozatomat a kompetenciaalapú hitoktatásról írtam. Ez tulajdonképpen a hitoktatás céltételezésének vizsgálatát jelenti. A közoktatási rendszerben a cél jelenleg leegyszerűsítve az, hogy a tantárgyak bizonyos kulcskompetenciákat fejlesszenek, amik aztán később az életben használhatóak és továbbfejleszthetőek. A hitoktatással kapcsolatos célok Magyarországon jelenleg nincsenek ilyen jól körülhatárolva, a szakdolgozatomban tulajdonképpen azt állítom, hogy érdemes lenne ezzel foglalkozni.

Cikkünk megjelenése után nem sokkal lesz a papszentelésed. Mi lesz a papi jelmondatod?

„Nézzétek, mekkora szeretettel van irántunk az Atya: Isten gyermekeinek hívnak minket, és azok is vagyunk.”

(1Jn 3,1) Úgy érzem, hogy ebben a Szent János apostol első levelének 3. fejezetében olvasható mondatban nagyon sok minden benne van.

Látjuk a hitnek és az istenkapcsolatnak a közösségi vonását, és hogy ez a közösség nem csupán egybegyűlés, hanem lelki rokonság is,

hiszen ha mindannyian a mennyei Atya gyermekei vagyunk, ez egyszerre testvéri kapcsolatot is jelent. Benne van az is, hogy úgy kell éljünk, hogy mások az Isten gyermekeinek gondoljanak minket, és benne van egy nagyon erős bizonyosság is, ami független attól, hogy mások mit gondolnak rólunk. Bár a magyar fordítás úgy szól, hogy „mekkora” vagy „milyen nagy”, az eredeti szándék szerint ott nem mennyiségjelző, hanem minőségjelző van: nem a szeretet mértékét, nagyságát, hanem a fajtáját, milyenségét jelöli. Tehát a mondat lényege arról szól, hogy az Atya olyan jellegű, olyan fajta szeretettel van irántunk, hogy a gyermekei lettünk.

Számomra ez a részlet nagyon sokat mond az Istenről, az emberről, és a mi kapcsolatunkról.

Hogy érezted magad Albertfalván? Milyen élményekkel, emlékekkel gazdagodtál nálunk?

Nagyon sokat kaptam Albertfalvától, az albertfalviaktól. Jó volt megélni, hogy Henrik atya és Zoli atya kisközösségben élnek. Sok helyen egyedül él a pap, de itt a kisközösség nagyon élővé, nyüzsgővé tette a plébániát. Jó volt részt venni a hittanórákon, foglalkozni az ifjúsággal, és megismerni a családokat, akik ehhez a plébániához tartoznak. Ez egy élő, befogadó közösség, ahol könnyen lehet készülni a további papi munkára. Mind a hívek, mind a papok részéről sok megerősítést, szeretetet és segítő visszajelzést kaptam. Az a plébánia működik jól, ahol a közösség egységben van a pappal és az Istennel. A dispoziómban benne volt, hogy Bíboros atya egy „jól működő” plébániára helyez, és valóban ezt is tapasztaltam. Komoly munkatársi közösség is van, amit szintén fontos volt, hogy meg tudjak tapasztalni. Úgy tűnik, a plébániák működtetése egyre inkább közös feladat, amiben sok különböző embernek, papnak és világi híveknek kell egyszerre részt venniük. Örülök, hogy egy ilyen jó együttműködésbe kapcsolódhattam be. Hála vagyok azért, hogy veletek tölthettem ezt az évet.

Támogasd az Albertfalvi Szent Mihály Plébánia 2026-os családi táborát visszaváltható italcsomagolással!

A **REpont|mohu** automatáknál a palack visszaváltás során a QR kód beolvasásával a tábor támogatására érkezik az összeg.

**Hálásan köszönünk minden apró felajánlást!
Isten fizesse meg!**

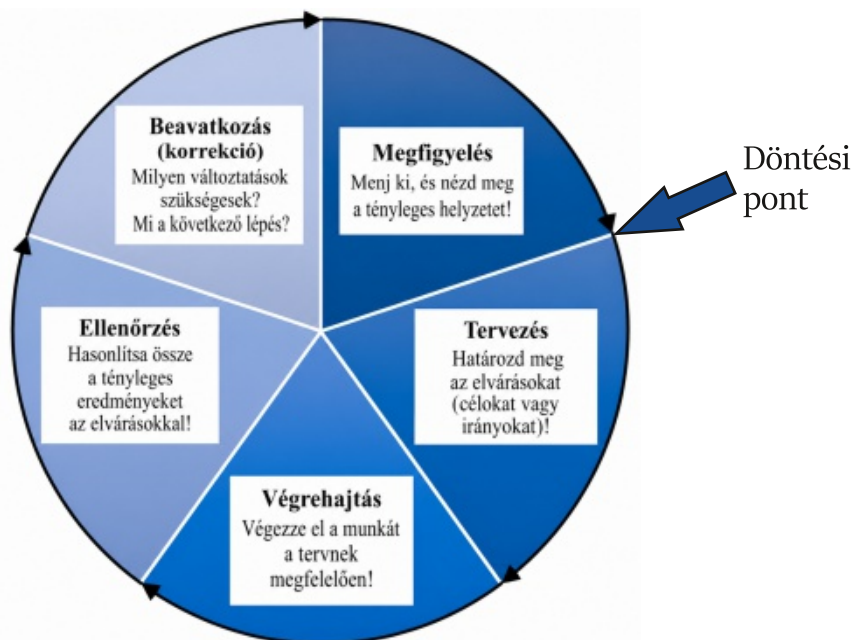

Az életvezetésről

(A döntés fontossága)

Gyermekkoromban kettévált bennem az iskolás énem és a katolikus gondolkodásom. Alig volt közös pont. Évtizedek kellettek, hogy rájöjjelek: a kettő azonos, hiszen egy életem van. A hétköznapok valósága és a hitem nem kettő; mind én vagyok. Az okát évekig kerestem, s talán ráfoghatom a '70-es évek valási gyakorlatára. Nem volt tanácsos a szentmise után sokáig beszélgetni a templom előtt, mert ha túl aktív a közösség, még áthelyezik a papot valami vidéki kisvárosba. Nem igen voltak közösségi alkalmak. A templom többnyire zárva, csak a szentmisék idejére nyitották ki a nagykaput. Ennélfogva a vallás megélése valami „tiltott gyümölcs” volt, ami kiemelkedett a hétköznapokból, de nem volt része – számomra.

Hogy igazából egy életem van, erre ráébredni dr. Papp Miklós: *A jó és rossz között (az életvezetés etikája)* című könyve segített. Ebben a könyvben lépésről lépésre ismerjük meg belső énünk mozgatórugóit.

Ilyen hívószavakat találunk, mint pl. Isten elénk jön – „meghívottság”, alapszabadság, alapszabadság – választási szabadság, elköteleződés egy alapvető értékrendszer-hit-világnézet mellett, igényes testi-lelki élet, döntéshozatal, életstílus, erényesség, a cél kontrollálása, lejtő, ha elbukom, felállni és hasonlók. Mindenki megtalálhatja a neki épp aktuális fejezetet.

Mindebből most a döntés fontosságára és fázisaira szeretném felhívni a figyelmet. Mint mindennek, ennek is megvannak a maga lépései, s az előző oldalon látható ábra ebben segít.

Magyarázatképpen nézzünk egy egyszerű példát, egy élethelyzetet, képregény formában.

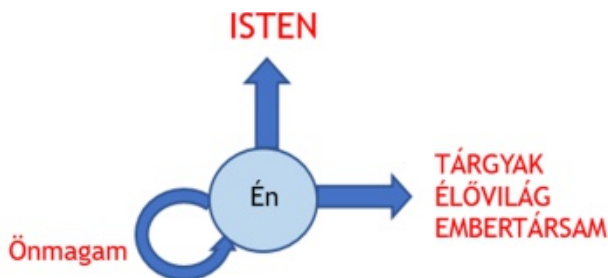

Lássuk a részleteket, a döntés fázisait: 1. A megfigyelés, töprengés. (Mérlegettem, vigyek-e virágot. Befelé figyeltem, mit mond a szívem.) 2. A tervezés. (Vasárnap délután hol találok virágboltot? Időben is korábban kell indulnom!) 3. A végrehajtás. (Odamentem, sajnos zárva.) 4. Ellenőrzés. (Összehasonlítottam az eredeti tervemet a kialakult eredménnyel, s megállapítottam, ebben a boltban nem tudok virágot venni, a terv megvalósítása sikertelen.) 5. Beavatkozás (korrekció), vagy itt újratervezés. (Keresek egy másik boltot, s megveszem a virágot.) 6. Az újratervezés eredményeként elmegyek egy másik boltba és a 7. kép; sikeresen megvalósítom a döntésemet.

Az Apaklubban is erre a témára helyeztem a fókuszot, csak kiegészítve; van itt egy apró mozzanat, amit fontosnak tartok hangsúlyozni. A folyamat során hoztam egy döntést (ld. döntési pont az ábrán), s ragaszkodtam ahhoz, hogy a döntésem eredményes legyen. (Hisz addig kerestem új boltot, míg nem sikerült virágot vennem.) – A jól megfontolt döntéseinkhez ragaszkodnunk kell!

Sajnos a mai világban tapasztalok egy olyan tendenciát, hogy nem ragaszkodunk a döntéseinkhez, mintha nem lennének fontosak. Rossz, ha a kivitelezési, cselekvés fázisában, ha nehézség adódik, inkább visszalépek, s feladom a döntésemet. Ez hiba. Hiba, mert a döntésem nem vezet eredményre. (Ha a virágbolt zárva, s nem keresek másikat, Piroska virág nélkül marad.) Ha már az első nehézség megakadályoz a kivitelezésben, az baj. Az Apaklubban erre is felhívtam a figyelmet. Ha pl. beiratom a gyermeket egy szakkörre, de nem válik be, akkor is, szülőként, ragaszkodjunk a döntésünkhöz az iskolaév végéig!

Dr. Papp Miklós atya tanítja a Biblia alapján; Krisztus a szeretet 3 irányú főparancsát tanította és élte: „Szeresd Uradat, Istenedet-és szeresd felebarátodat, mint önmagadat!” (Mt 22,36-40). Ez a 3 irány látható az alábbi ábrán:

Ennek a három iránynak egyensúlyban kell lennie. A helyes életvezetés eredménye, hogy egyensúlyban érezzük magunkat.

Az Apaklubban még hozzátettem ehhez egy újabb gondolatot. Kibővítettük a legelső ábra, a kördiagram jelentését! Meg tudjuk-e tanítani gyermekeinknek a helyes életvezetés tudományát? Nos, az első lépés megtanulni „befelé figyelni”. A kördiagram a lelki életünkre is vonatkoztatható. 1. Megfigyelés. (Valami „nem kerek” bennem. Isten elé viszem az életem, s imádkozom, mutasson rá, hol hibádzik az egyensúly.) 2. Tervezés. (El kéne menni győnni! Meghozom a döntést, s ragaszkodom hozzá.) 3. Végrehajtás. (Felkeresem a lelkiatyámat.) 4. Ellenőrzés = lelkiismeretvizsgálat. (Végiggondolom viszonyomat Istenhez, a világhoz és önmagamhoz. Hol hibádzik az egyensúly?) 5. Korrekció. (Erősen fogadom, hogy

változtatok az életemen; céloom, hogy kapcsolatom kiegyensúlyozott legyen az Istennel, a világgal és önmagammal, a hétköznapokban is.)

Írásom elején elmeséltem, hogy gyermekkoromban két külön világban éltem. A hétköznapok és a hit gyakorlása nem kapcsolódott össze bennem. A fenti gondolatmenettel talán sikerült megmutatnom, hogy nincs jelentős különbség; ugyanazokat a ciklusokat járjuk végig, akár a virágvásárlás a problémám, akár a lelki életemből hiányzik az egyensúly.

Még egy utolsó gondolat. Ha szülőként megtanítjuk gyermekünknek a döntés fontosságát és menetét, hasznos eszközt adunk a kezébe. A mai világ tele van komoly kihívásokkal kamasz gyerekeink felé. Elég, ha példának a drogok beszivárgását említem. Hogy vannak állítólag „gyengébbek”, vagy állítólag olyan is, „ami nem okoz függőséget”. Ezzel csábítják őket. Ha szülőként csak azt mondom: „*Tilos a drogot kipróbálnod!*”, lehet, hogy nem lesz elég. Ha viszont megtanítom dönteni, s hogy ragaszkodjon is a döntéseihez, majd felhívom a drog veszélyeire a figyelmét, s arra ösztönzöm, mondjon NEM-et a drogra, akkor talán „éles helyzetben” sem fog meginogni, s nem kerül veszélybe.

Szerencsénkre dr. Papp Miklós atya előadásai ma már mindenki számára elérhetőek. Elég a YouTube oldalon beírni a nevét a keresőmezőbe, s számtalan találatot kapunk. Vagy a saját honlapját is érdemes megtekinteni (www.drpappmiklos.hu). Aki pedig a papíralapú könyveket olvassa szívesen, azoknak ajánlom még „*A Papp válaszol*” és „*A Papp újra válaszol*” című kiadványokat is.

Zárszóként pedig hadd idézzem Miklós atya egyik előadásából a következő, a nagy döntéseink fontosságát hangsúlyozó, frappáns mondatot: „*Aki akárhogy él, az akárhová jut el.*” (A mondat forrása Klaus Demmer jezsuita morálteológus.) Tehát „*aki akárhogy lötyög, az akárhová jut, de nem oda, ahová menni akar*” – mondja Miklós atya. Ezen érdemes elgondolkoznom. Hogy ne utólag fogjam a fejem, hogy itt vagyok X évesen, de én nem ilyen ember akartam lenni.

Úrnapja van, az Eucharisztia ünnepe. Mélyen kapcsolódik a fentiekhez. Mert az Eucharishtiában Jézus folyamatosan hív minket, hogy Őt kövessük, s ne sodródjunk. Az Oltáriszentségben Jézus újra és újra ezt mondja: Ne akárhová juss! A mennyei Atya házába juss! Minden szentáldozásban nemcsak Krisztust vesszük magunkhoz, hanem engedjük, hogy Krisztus formáljon minket. Engedjük, kérjük, hogy Krisztus legyen jelen az irányainkban, döntéseinkben, szokásainkban, életvezetésünkben.

Medgyessy Ferenc

Elismerés Dr. Petrekovich-Perjés Andrásnak

Az Egyházközségi Levél húsvéti számában számoltunk be Madaras Gábor kitüntetéséről. A húsvéti lapzárta után kaptuk a hírt, hogy egyházközségünk még egy jeles tagja részesült elismerésben.

2026. március 15-én a nemzeti ünnep alkalmából Dr. Sulyok Tamás, Magyarország köztársasági elnöke a *Magyar Arany Érdemkereszt* kitüntetést adományozta Dr. Petrekovich-Perjés Andrásnak. A díjazott kertészmérnök, városépítés-városgazdasági szakmérnök, a Magyar Tájépítészek Szövetségének alapítója és volt elnöke, a több évtizeden át kiemelkedő színvonalon végzett táj- és kertépítő mérnöki munkája, a Virágos Magyarországért mozgalom és verseny megvalósulásában betöltött szerepe elismeréseként vehette át a magas állami kitüntetését Nagy István agrárminisztertől.

Dr. Petrekovich-Perjés András alapvetően szakmai munkájának elismeréseként kapta a nívós állami kitüntetést. Több mint hat évtizedes szakmai életébe nagyon sok minden belefért. Egyszerű szakmunkásként kezdte, majd a diploma megszerzése, később a még több szakirányú diploma megszerzése következett. Időközben a kertészeti tudományos doktori címet is megszerezte. Később a felsőoktatási intézmények munkájában már oktatóként vett részt.

A rendszerváltás után 4 évig a Környezetvédelmi és Területfejlesztési Minisztérium Kabinetiroda vezetője volt. Marcaliban főépítészként az 1980-as évek végén a szocialista városvezetés támogatásával egy műemlék templomot újjátartott fel, majd egy új templomot és ökumenikus emlékművet építtetett.

Közéleti szerepvállalása is mindig példaértékű volt. A rendszerváltás után részt vett a nagykanizsai Trianon emlékmű visszaállításában. A szerb-horvát-bosnyák háború kapcsán a nemzetek közti megbékélés elősegítése érdekében kezdeményezte, hogy Beremenden felépüljön a *Megebékélés-kápolna*. 2003-tól az Esztergomi - Jeruzsálemi Szt. István Lovagrend (CSR) tagja.

Nem szeretném kihagyni a helyi vonatkozású érdemeit sem. 2006-tól a XI. Kerület Közbiztonságért Közalapítvány kurátora, majd elnöke volt 2014-ig.

Az albertfalvi plébánia képviselőtestületébe Dr. Verbényi István plébános atya hívta meg 1986-ban. A képviselőtestület tagja volt több mint 25 éven át, az 2010-es évek közepéig.

Dr. Petrekovich-Perjés Andrásnak, mint a templom gondnokának, jelentős szerepe volt a templomunk felszentelésének 50. évfordulójára befejezett hároméves felújításban. A munkálatokat vezette és felügyelte.

Ennek keretében történt a templom tetőcseréje a volt háborús sérülések javításával, megújult a templom elektromos hálózata, és az épület belső kifestésére is sor került.

A közösség „motorjaként” segített azoknak a lehetőségeknek a kihasználásában, melyek a rendszerváltással

érkeztek el. Az Albertfalvi Don Bosco Katolikus Általános Iskolát szervező csoport agilis, szókimondó és eredményes vezetője volt. A szervezés során egyházi kapcsolatait felhasználva komoly buktatókat hidalat át.

A **Magyar Arany Érdemkereszt** a nemzet szolgálataiban, az ország fejlődésében és az emberi értékek gyarapításában végzett kimagasló tevékenységért adományozott állami kitüntetés. A köztársasági elnök által adományozott, polgári (zöld) és katonai (piros) tagozatban létező, 42 mm-es, babérkoszorús aranyozott kereszt a magyar állami elismerések egyik magas fokozata. Olyan személyek kapják, akik kiemelkedő érdemeket szereztek a közszolgálat, a tudomány, a kultúra vagy más területen. Az elismerés célja, hogy ösztönözze a példamutató tevékenységeket és hozzájáruljon a közjóhoz. A Magyar Arany Érdemkereszt tehát nemcsak egy elismerés, hanem a közszolgálat és a közjó iránti elkötelezettség szimbóluma.

Az Albertfalvi Don Bosco Óvoda indulásakor az épület átalakítását az egyházmegye kérésére felügyelte és ellenőrizte.

Az Albertfalvi Don Bosco Iskolaalapítványnak 1991-től 2010-ig elnöke volt. Ez az alapítvány számos szociálisan rászorult diákot és ezek táborozását támogatta. Tagja volt a Szent Mihály Alapítvány kuratóriumának. Ezek az alapítványok jogszabályi változások miatt szűntek meg kb. 15 éve.

Az Albertfalvi Keresztény Társas Körnek 1992-től alapító tagja, és szintén alapító tagja a később létrehozott Albertfalvi Lokálpatrióta Egyesületnek is.

András annak a generációnak a tagja, amely bátran megvallotta hitét a Kádár-rendszerben is. Munkájában és magánéletében is a keresztény erkölcs a vezérfonal. A közvetlen környezetében kifejtett fáradozásait 2021. őszén Albert Herceg Díjjal jutalmazta az AKTK. A nagyobb társadalmi elismerésre idén tavaszig kellett várni.

Büszkék vagyunk Dr. Petrekovich-Perjés Andrásra és szívből gratulálunk a Magyar Arany Érdemkereszt kitüntetéshez.

Kiss István

A **Megbékélés-kápolna** a délszláv háború után épült Beremenden. Az 1991 és '95 között dúló háború alatt a déli országhatár mellett fekvő településre menekültek tömegei érkeztek, akik naponta felmentek a település melletti magaslatra, ahonnan láthatták elhagyott szülőföldjüket és otthonaik pusztulását.

Ebből a sorstragédiából és az őket befogadó, segítő önkormányzat elhatározásából született az a példaértékű, és Magyarországon egyedülálló kezdeményezés, hogy e helyen épüljön egy ökumenikus kápolna a különböző nemzetiségek és vallások megbékélésére.

A kápolna alapkövét 1993-ban tették le. A kápolnát Csete György Kossuth-díjas építész és Dulánszky Jenő Ybl-díjas statikus tervező tervei alapján építették, és 1998 pünkösdjén szentelték fel. Az ünnepi istentiszteletet Mayer Mihály pécsi megyéspüspök, Hegedűs Lóránd, a Dunamelléki Református Egyházkerület püspöke, Marin Srakić, a Diakovár-Eszéki Főegyházmegye püspöke, és Lángh Endre Vinkovci református püspöke mutatta be. Ez alkalmából mutatták be Vigh Kristóf *Békehimnusz* című művét.

A látszóbetonból készült kápolna építésének egyik fő támogatója a bereмени cementgyárat működtető Duna-Dráva Cement Kft. volt.

A kápolna építésére és fenntartására alapítványt hoztak létre, melynek alapítói között volt Petrekovich-Perjés András.

(Források: megbekeleskapolna-beremend.hu, miserend.hu)

Formálódó barátságok

Ministránsvezetőként hamar észrevettem, hogy a ministránsok csak úgy „ragadnak” Péter atyára, aki gyorsan nagyon népszerű lett a fiúk körében. Rögtön kíváncsivá tett: vajon mi a titka? Elhatároztam, hogy utánajárok.

Az általános iskolás 4-6. osztályosok egyik kedd délutáni foglalkozására látogattam el, a találkozó kezdetére érkezve, amikor még csak gyülekeznek a gyerekek. A közösségi ház konyhájában találok rájuk, ahol egy teadélután képe fogad: az első érkezők jó hangulatban, vicceket mesélve készítik és iszogatják teáikat. Amikor a többiek is befutnak, elkezdődik a féktelen játék. A gyerekek az egész közösségi házat a birtokukba veszik és bújócskáznak, futkároznak, kötetlenül kikapcsolódnak. Szemmel láthatóan Péter atya személye van a középpontban: a bújócskánál mindig neki kell megkeresnie az elrejtőzött fiúkat, lányokat. Attól sem kell tartani, hogy bárki éhen maradna: előke-reül a rágcsa, csipsz is.

Az alkalom végén kérek tíz percet, hogy megkérdezzem a jelenlévő hat fiút és négy lányt, hogy mióta járnak erre az alkalomra és miért szeretnek itt lenni. Válaszaikból kiderül, hogy vannak, akik már tavaly is jártak az akkor még Zoli atya vezetésével tartott kishittanra, de a többség idén csatlakozott a csoporthoz.

Van köztük, aki azért kezdett el járni, mert az elsőáldozási hittan befejezése után szeretett volna valahogyan csatlakozni a plébánia közösségéhez, de akad olyan is, aki a hirdetésekben hallott róla, vagy akit egy jó barátja, barátnője hívott el. Válaszaik alapján a gyerekek azért szeretik ezeket a találkozásokat, mert „jó játékok vannak, nagyon vicces” és nem utolszó szempont az sem, hogy lehet eszegetni, „sok a kaja”.

A találkozás nehezen zárul le, vannak, akik legszívesebben nem is mennének haza. Ez is egy komoly jele annak, mennyire otthonosan érzik itt magukat. Mikor végül minden gyereket sikerül hazaküldeni, leülünk Péterrel és ifi segítőjével, Viktorral, hogy kifaggassam őket, hogyan élik meg ezeket az alkalmakat.

Először Viktort kérdezem, mert kíváncsi vagyok, hogy egy gimnazista fiatal miért áldozza a szabadidejét egy ilyen önkéntes munkára. Elmeséli, hogy két éve Zoli atya szólította meg az iskola folyosóján, ő pedig úgy érezte, miért is ne? – és igent mondott. Hozzá hasonlóan több ifi segítő is hívott maga mellé Zoli atya, akik közül ő volt a legkitartóbb. Amikor a motivációjáról kérdezem, kiderül, hogy szereti ezt csinálni, szeret a kisebbekkel foglalkozni. Jó látni, hogy egy ilyen fiatal szívében, mint Viktor, hogyan ébrednek talán egy jövőbeli szakma, vagy hivatás iránti szeretet.

Péter mutatja a közösen elfogadott Statútumot.

Péter is mesél a találkozások formája mögötti célokról és koncepcióról. Elmondja, hogy mivel az iskolákban a gyerekek stabil hittanoktatást kapnak, ezeknek a délutáni találkozásoknak már nem célja, hogy további tárgyi tudást akarjon a fejükbe verni. Ezzel szemben az alábbi négy célt tűzte ki maga elé, amit megosztott a gyerekekkel is:

1. Barátság Jézussal (ez egy hosszú távú cél).
2. Kapcsolódjanak be az egyházközség, és ezen keresztül az egész egyház életébe.
3. Barátságok alakuljanak ki a gyerekek között, fejlődjenek a szociális készségeik, éljék meg a szeretetet.
4. Ki tudják eresztetni a feszültséget, tudjanak pihenni, mert nagyon túl vannak terhelve az iskolában.

A gyerekek túlterheltségét Péter konkrétan le is tudja mérni azokon a

ministráns fiúkon, akikkel kedd reggelente találkozik a 7 órai misén, majd délután is, és látja a kettő közötti különbséget, amiből érezhető, hogy mennyi feszültség halmozódik fel bennük az iskolában.

Az egyházközséghez kapcsolódást nem csak úgy teljesítik a gyerekek, hogy részt vesznek a találkozásokon, hanem cél az is, hogy részt vegyenek a szolgálatban. Ezért elvárás feléjük, hogy minden ilyen találkozás után kitakarítsanak maguk után. Nem megy ez a szolgálat nehézségek nélkül, már eltörtek két söprűt, de az ezáltal berögzült jó szokás megéri ezt az áldozatot.

A találkozások nem mindig beltérik, amikor csak az időjárás engedi, igyekeznek kint lenni a kertben. Egyszer már szerveztek egy kirándulást is, sőt, a beszélgetésünk utáni héten barlangászni mentek a Mátyás-hegyi-barlangba.

Ha bent vannak, a bújócska egy olyan közös játékuk, ami egy közös kiscsapatossá vált: minden alkalommal el kell játszani, és általában a bújócska szabályai is ugyanazok. Talán a gyerekek biztonságérzetéhez szükséges ez a mindig ismétlődő játék.

A gyerekek jó része saját elhatározásból kezdett el járni a találkozásokra. Akiknél viszont nincs meg ez a saját döntés, hanem csak a szülei ráhatására csatlakoznak, azok általában az alkalmakon nem együttműködők, és nem is maradnak sokáig tagjai a csoportnak.

A gyerekek fegyelmezését demokratikus módon valósítja meg Péter. Az elmúlt alkalmak egyikén összeállítottak egy *Statútumot*, azaz a csoport működésének alapszabályait tartalmazó írásos dokumentumot. Ebben szerepelnek a fent már említett célok és az együttlét viselkedési szabályai. Biztos, hogy a közösen megvitatott és elfoga-

dott szabályok jobban elmélyülnek a gyerekekben, mint ha csak vezetői tekintéllyel kijelentett parancsokat kapnának.

Beszélgésünk végén felidézem az első találkozásunkat Péterrel, ami a tavalyi hittantáborban volt. Akkor furcsállotta, hogy a táborban létrehozott kiscsoportok tagjai év közben nem találkoznak egymással, nem tanulják a közösségi együttlétet.

Megkérdezem, hogy véleménye szerint az idei év folyamán tartott kishit-tanos találkozások segítik-e majd a gyerekeket a tábori közösségi együttlét megélésében? Péter úgy érzi, biztosan előrelépést jelent majd, hogy az év közbeni találkozások hatására jobban ismerik majd egymást, de az egymással való együttműködést még tanulniuk kell.

Beszélgésünk után elgondolkodtam azon, hogy nem ugyanígy vagyunk-e mi, felnőttek is, mint ezek az általános iskolás gyerekek? A plébánia szervezésében megvalósuló közösségi programokon feszegetjük a komfortzónánk határait, tanulgatjuk az együttműködést, a szolgálatot, a szeretetet, a közösséghez való tartozást. Az évek során pedig ezek hatására lassan, nagyon lassan, de megszületik a szívünkben a Jézussal való barátság is.

Schwarczkopf Bálint

Ultrabalaton 2026.

Alberfalváról a Balatonig

”Csak egy kör...” – szól az Ultrabalaton szlogenje. Csak egy kör Közép-Európa legnagyobb tava körül: 209 km, 1000–1200 méter összsztintkülönbséggel. Alapvetően nem egy hegyi verseny, inkább hosszú, hullámzó ultrafutás. 58 frissítő- és váltóponttal. 2026-ban már kb. 35.100 induló rajtolt el, ami rekordnak számított. Az idei férfi rekordot Bódis Tamás futotta 15:44:45-ös idővel... Ehhez nekünk 21 óra 49 perc 17 másodperc kellett és 13 lelkes futó összehangolt munkája. Mi voltunk a *Mi, hájégetők!* 2-es csapata. Velünk együtt a *Mi, hájégetők!* 1-es csapata is

elrajtolt, szintén 13 fővel és hasonló idővel teljesítették a távot.

Én személy szerint az idei évben csatlakoztam be, Ágh Nóri helyét átvéve – természetesen csak ideiglenesen –, amíg neki egy sokkal fontosabb feladata van a kislánya mellett. Az élet úgy hozta, hogy nemcsak egy futó lehettem a csapatban, hanem rögtön csapatkapitányként kellett bizonyítanom. A sport sosem állt távol tőlem: testnevelő tanári pályán ugyan nem sokat dolgoztam, de edzőként és versenyzőként is megfordultam néhány sporteseményen. Testhezállók kihívásnak tűnt.

Hamar jöttek a nevezéssel kapcsolatos feladatok, és pillanatok alatt ott álltunk, hogy van csapat, van nevezés – nincs más hátra, készülni kell. Előbújt belőlem az edző, és kicsit félve, de meghirdettem egy edzést, hátha motiválni tudjuk egymást. Meglepettem, milyen lelkesen fogadta mindenki, és ez a lelkesedés minden edzés végéig meg is maradt. Így az őszi időszakban heti alkalmakat tartottunk.

Engem nagyon motivált, hogy felnőtt emberek a szemem láttára változnak meg, hogyan lépnek ki a komfortzónájukból egy közös cél érdekében. Hogy a misék után lelkesen mesélik, mennyit futottak a héten és mik a következő céljaik. Mindannyiuk szemében látszott az elhatározás, a hit és az akaraterő.

Csapattá kovácsolódtunk, mert tudtuk, hogy ezt a célt közösen tudjuk csak elérni: egy olyan közösségben, ahol mindenki teljesíti a saját vállalt feladatát. Bízunk egymásban, magunkban és a Jóistenben. Terveztük a futást, a váltásokat, a fuvarokat, a kísérőket és a szállásokat.

A rajt napjára minden a helyén volt. A verseny elindult, és nekem végig egy kettősség, az ellentétpárok találkozása volt az egész. Sokan voltunk, de mindig csak egy futott; tűző napon és éjjeli sötétségben; teljesen kezdőként és gyakorlott futóként, több maratonnal a lábban; az északi és a déli parton; a nyugati és a keleti medencében; emelkedőn és lejtőn; forróságban és 7 fokos hidegben; fájdalommal és sikerélménnyel; nyüzsgő tömegben és magányban;

napnyugtában és napkeltében; ismerős és ismeretlen tájakon; lelkesen és fáradtan... de végig a közösségért, mert együtt vállaltuk, és együtt kellett teljesítenünk.

Az én saját futásom nem sikerült igazán jól, de ez cseppet sem vette el a kedvem. Hatalmas örömet adott látni a csapattársaim lelkesedését, a sikereiket, hogy elérték a kitűzött célokat és teljesítették a vállalt távokat. A mi csapatunkban idén velem együtt jó páran „elsőbálozók” voltunk. Jó volt látni, ahogy készülnek, terveznek, majd céljaikat elérve a közös sikerhez segítjük egymást.

Hálás vagyok, hogy segíthettem nekik abban, hogy az életük gazdagodjon közös élményekkel, sikerekkel és nem utolsósorban a mozgás szeretetével.

Mens sana in corpore sano – Ép testben ép lélek. Vagy, ahogy Szent Pál írja: „Nem tudjátok, hogy testetek a bennetek lakó Szentlélek temploma?” (1Kor 6,19)

Isten a testünket is ránk bízta, ezért felelősségünk vigyázni rá, egészségesen és méltósággal élni,

hogy szolgálhassuk őt és embertársainkat, valamint betölthessük hivatásunkat. A mozgás ennek az egyik legegyszerűbb és legörömtelibb útja.

Már tervezzük a jövő évet, ami az ötödik olyan év lesz, amikor a Budapest-Albertfalvi Szent Mihály Plébániáról csapatot állítunk ki. Szerintem csak bővülni fogunk, úgyhogy nagy szeretettel várunk mindenkit, aki most kedvet kapott és futni szeretne, bringával vagy autóval kísérni, vagy „parti szolgálatként” szurkolni a csapatoknak!

Gyertek el csak egy 24 órás szolgálatra egymásért!

Udvardy-Bagó Petra

•

Először is hatalmas köszönet (KÖSZI!) Petrának, hogy elvállalta a csapatkapitányságot, nélküle nem tudtunk volna két csapattal indulni, és így duplaannyi élményt átélni és a közösségbe behozni.

Nem sok mindent tudnék hozzáfűzni, nagyon nehéz megfogalmazni, milyen érzés részt venni az Ultrabalonon, egy ilyen jó hangulatú eseményen, egy (két) ilyen lelkes csapatban.

Lehet, furcsán hangzik, de mi nem másokkal versenyezni vagy nyerni járunk oda, hanem ötvözni a sportélményt a közösségi léttel, feltöltődni a mozgás és a kapcsolatok ápolása, erősítése által.

És lehet, hogy csak 1-2 óra alvás jön össze (már aki ilyen szerencsés, mint én), de azt hiszem, ez az egyetlen esemény, amiért anyukaként ezt is szívesen vállalom.

Rekordszámú résztvevővel tartottunk „utóbultit” a minap, megünnepelni magunkat, és hiába telt el a verseny óta egy hónap, csillogó szemmel sztorizgattunk az ételtekről és óriási elánnal terveztük az eljövendőket.

Gyertek, csatlakozzatok, óriási!

Mátyási-Bogyai Virág

2026-os Mi, hájégetők! 1-es és 2-es csapat tagjai és segítői:

Balázsik Stefí, Barnóczki Anikó, Benkóczy Anett, Benkóczy Nelli, Benkóczy Zoli, Benkóczy Zsófi, Csoboth Ákos, Király Gyuri, Komoróczy Andris, Komoróczy Ákos, Komoróczy Évi, Mati Krisztián, Mátyási-Bogyai Virág, Pályi András, Puska Katalin, Selmeczi Viktor, Szabó Zoli, Szabó-Temesi Ági, Vas Zoli.

Bagó Antal, Bagó Bálint, Bagó Elina, Borbély Lilla, Borbély Zoltán, Borsodi Lilla, Csáky Antal, Csáky Veronika, Gergich Judit, Labundy Dávid, Lohász Janka, Mihalik Árpád, Miks Abigél, Miks Eliza, Miks Imre, Miks-Nagy Tünde, Portkó Attila, Szemenkár Balázs, Szokol Tamás, Udvardy-Bagó Petra.

Egy kirándulás képei

Jó Pásztor vasárnapja előtti szombat Henrik atya és Péter atya kirándulást szervezett az elsősíelőző gyermekeknek. A budai hegyeket vetük célba. A szintkülönbség javát fogaskerekükkel küzdöttük le, így a gyalogos rész nagyjából vízszintesen haladt, különösebb megerőltetés nélkül.

A Normafánál egy kis játszótéri pihenő után meglátogattuk Szűz Máriát a Világ Győzelmes Királynője-kápolnában, köszöntöttük őt egy tized rózsafüzérrel.

A János-hegyi kilátó alatt ismét játszótéri pihenő várt ránk. Innen ereszkedtünk le a Szépjuhásznő vasútállomásig. Közben útba ejtettük, és alaposan megvizsgáltuk a János-hegyi-átjáróbarlangot, ami nem hosszabb 18 méternél. De mivel éles kanyar van benne és alacsony a kijárat, elkelt a zseblámpa, a gyerekek legnagyobb örömére.

A hűvösvölgyi megérkezésünket megünnepeltük egy kis fagyival, és amikor azt gondoltuk, hogy felszál-

lunk a villamosra, és végre lerogyhatunk, Péter atya kitalálta, hogy sétáljunk el a Nagy-rétre kicsit lazulni.

Így szedtünk össze a lábunkba több mint 25.000 lépést, de játékban, jókedvben, nevetésben, jó beszélgetésekben bőven gazdagodtunk gyerekek, felnőttek egyaránt.

Léleksimogató volt látni a gyerekek boldogságát, nyitottságát, és főleg azt, hogy a „lépésbuzdító csalán” hogyan változik kívánatos simogatássá a „Csalános bácsi” (Henrik atya) kezében.

Az önfeledt játékosságuk tükrözte a feltétlen bizalmukat a Jóisten felé, hogy jó helyen vannak, semmi baj nem érheti őket. Erre mondta Jézus, hogy „*Ilyeneké az Isten országa.*”

Úgy gondolom, hogy a kirándulás elérte az alapvető célját, nevezetesen azt, hogy a gyerekek közössége erősödjön, szeressenek együtt lenni a hittan órákon túl is. Erre lesz is lehetőségük a nyári táborokban, illetve majd a keddi kishittanon.

Mickó

Közös(s)égi találkozások

Plébániai közösségi nap

„Amit megtehetsz másokkal, ne tedd egyedül!”

(Pál József Csaba, temesvári püspök)

Az idei közösségi napot megpróbáltuk kicsit színesebbé tenni. Az álmunk egy olyan nap volt, ahol bőven van időnk egymásra, beszélgetésre, közös játékokra, nem csak a szentmisék után váltott néhány mondatokra. Már maga a szervezés is hihetetlen élmény volt, hiszen bármikor, bárkit kértünk fel segítségre, lelkes, nyitott szívekre találtunk. Ez hatalmas lendületet adott. Ezúton is hálásan köszönjük mindenkinek ezt a hozzáállást.

Reggel a gyülekezés alatt dicsőítő szentségimádással hangolódunk a

napra, majd kezdetét vették a programok: egy csapat biciklizni ment a Hárosi-öbölhöz Bagó Bálint vezetésével, egy csoport iskolás Péter atyával és Esztivel számháborúzással töltötte a délelőttöt. A helyszínen lehetőség volt társasjátékozásra Móder Attilával, filmnézésre Carlo Acutisról és az eucharisztikus csodákról Kiss Istvánnal, a legkisebbeknek pedig interaktív mesefoglalkozást tartott kézműveskedéssel egybekötve Schwarczkopf Orsi, Bertha Theodóra, Borbásné Éva és Fejes Ági.

Az étkezési jegyek érvényessé tételén

egész délelőtt dolgozhattunk: így megtudtuk egymásról többek között, hogy kinek lehet 46-os lába, hogy ki énekelt már hangosan rossz szöveget misén, vagy kinek volt katica a jele az oviban. Rendkívül jól szórakoztunk, és ezáltal könnyebben, bátran megszólíthattuk egymást. Mindeközben Zoli atya hallgatott a Szentlélek hívására, így Henrik atya megerősítésével egész délelőtt lehetőség volt a szent-ségi Jézushoz is betérnünk a templomba.

Délben a templom megtelt a szentmisére, ami után izgatottan és némi aggodalommal vártuk, vajon szükség esetén Henrik atya fogja-e megszaporítani a hamburgerek, hot-dogok és sült csirkék számát. De Csoboth Ákos hihetetlen profi és odaadó csapatának köszönhetően erre nem volt szükség, mind a közel 250 éhes száj finom falatokra lelt.

A kürtőskalácsról Murányi Kati, a palacsintáról és egyéb finomságokról ti gondoskodtatok. Hála mindannyiótoknak érte! A meglepetés pedig mindannyiunk számára a fagyí volt. Ugyanis amire nekünk nem maradt kapacitásunk, azt a Szentlélek elintézte: megszólította helyettünk Borbély Zolit a fagyí készítésére. Természetesen hatalmas sikere volt kicsiknél és nagyoknál egyaránt.

Némi pihenő után kezdetét vették a délutáni programok: Schwarczkopf Bálint egy szuper kincskeresésre hívta az iskolásokat a templomba, Vas Zoli kvízt vezetett a felnőtteknek – amiből megtanultuk, hogy Assisi Szent Ferenc nem kedvelte a hangyákat –, Borbás Bálint pedig papírszínházat tartott az ovisoknak. Ezek után belefért még Vas Marcival egy kis örömfoci, és egy spontán rózsafüzér is.

Egész napos program gyanánt lehetőség volt csocsózásra, pingpongozásra és egyéb szabadtéri játékokra, valamint Selmei Dórinak köszönhetően aszfaltkréta rajzolásra.

A napot dicsőítő szentségimádással zártuk. Rendkívül hálásak vagyunk a zenészek szolgálatáért is: Tandory Gábor, Pohlinger Laci, Joachim Laci és Kolonics Gergő segített az elmélyülésben.

Amit szervezőként tapasztaltunk a közösségi nap kapcsán:

„...Az Egyház csak akkor igazán Egyház, ha Máriára hasonlít. Amikor tud hallgatni Isten Igéjére, és kimondani a saját „itt vagyok”-ját, még akkor is, ha nem ért meg mindent teljesen. Az Egyház akkor Egyház, amikor Máriához hasonlóan nyitott szemmel figyel

mások szükségleteire. ...Így tett Kánában, amikor elsőként vette észre, hogy elfogyott a bor, és megmentette a boldogtalanságtól a felkészületlen ifjú házaspárt. ... Az Egyház akkor is Egyház, amikor kitart a közösségben, az imádságban és az egységben, mint Mária az apostolokkal együtt az utolsó vacsora termében, a Szentlélek várásában” (Don Luigi Maria Epicoco)

Ez az idézet nagyon jól megfogalmazza azt, amit megéltünk a közösségi napon. Szerettük volna, ha a szolgálatot mindenki magáénak érezné kicsit. Ne csak néhány ember szolgáljon mindenkit, hanem mindenki nyitott szemmel és szívvel járva tegyen hozzá, amit tud, kortól függetlenül, igazi közösséget alkotva. Legyen az hamburger készítés, kancsók újratöltése, vagy a padok árnyékba helyezése. Úgy érezzük, mindenki hatalmas nyitottsággal érkezett, és a szolgálatkészség olyan jól sikerült, hogy mire a délutáni szentségimádásról kijöttünk, már teljes rend fogadott minket, az utolsó simításokat végezték a közösségi házban. Hála érte mindenkinek!

Hihetetlenül jó volt látni, ahogy a napot a könnyedség, vidámság, nyitottság és egymásra figyelés határozta meg. Ízelítőt kaptunk, milyen az igazi közösség.

**Tomkáné Gürtler Ildikó és
Kanczler Réka**

Közös(s)égi találkozások

A REMETE BARLANGJÁNÁL

Olvásóink közül bizonyára nem sokan tudják, hogy a budaörsi Kő-hegyen álló kis kápolnát a szeplőtelen fogantatásáról nevezték el. A név történetét pedig talán még kevesebben ismerik, pedig egy olyan látomáshoz köthető, melyben egy budaörsi földműves, Wendler Ferenc, ál-mában kinyilatkoztatást kapott arról, hogy Szűz Mária a szeplőtelen fogantatás. Mindez 11 évvel megelőzte a híres lourdes-i jelenést, amelyben Szűz Mária ugyanezt jelentette ki magáról. Látomása hatására építette fel, majd gondozta a kápolnát, sőt élete utolsó 25 évében a közelében ásott barlangba költözött és itt élt remeteként. Erre a szent helyre látogattunk el egy kis zarándoklalként a ministráns fiúkkal május elején.

Útba ejtettük a festői szépségű budaörsi kálváriát is, majd a Kő-hegy után a Farkas-hegy felé vettük az irányt,

ami egy csodás panorámával bíró kópár fennsík Budaörs fölött. Kiváló terepnek bizonyult a számháborúzás-hoz. A gyönyörű napsütésben az intenzív mozgástól hamar megszomjaztak a fiúk, és a hozott víz – bármennyire próbáltuk megosztani egymással a készleteket – kevésnek bizonyult. Csak egy később érkező édesapa mentett meg minket a szomjazástól, aki 6 liter vizet felcipelt a kedvünkért a fennsíkra. Ebből az élményből megtanulhatták a fiúk, hogy egy olyan mindennapi és természetes dolog, mint a víz, mennyire értékesé válik, ha elkezdünk szomjazni.

Talán a ministránsok Jézussal való kapcsolata is ilyen: természetes módon ott van az életükben, a ministráns szolgálatukban, de akkor fogják igazán átélni az értékét, amikor elkezdenek szomjazni utána.

Schwarzkopf Bálint

A Mindszenty-zarándoklat (Szob-Esztergom)

Május 2-án, egy szombati napon, a Nyugati pályaudvarról 07:08-kor indult a zónázó vonat, ami Szobra vitt minket. Én az apukámmal és az öcsémmel mentem. Nem volt könnyű ilyen korán indulni, de megérte az élményért.

A Don Bosco-s csapatból Virághalmy Móni néni és Aradi Laci bácsi vezetésével Budapestről kilencen utaztunk vonattal és a biciklieinkkel Szobig, ahol a vasútállomáson további 9 zárandok csatlakozott hozzánk. Innen indult a tekerésünk Esztergomig.

Magyarországon belül 4 km-t tettünk meg, ezalatt láttunk bivalyokat és lovakat is legelészni. Majd az Ipoly feletti hídon átléptük a magyar-szlovák határt.

Utána egy számomra nagyon fárasztó országúti rész következett. Ezután több hídon is átmentünk, végül Pár-

kányig egy töltésen haladtunk. Amikor a párkányi Duna-parthoz értünk, csodálatos látvány fogadott minket: a napfényben csillogó víz és a bazilika, ragyogó rézszerű kupoláival.

Az esztergomi bazilikában részt vettünk a Mindszenty József halálának 51. évfordulója alkalmából celebrált emlékmisén. Az Esztergomba érkező több száz zárandok közül sokan bicikliztek, de olyan csapat is akadt, amelyik kenuval érkezett a Dunán. A mise után csapatostul elmentünk fagyizni.

Visszafele ugyanarra mentünk, amerre jöttünk, de az országúti rész kevésbé fárasztott le. Lepirulva, kimerülten, de élményekkel tele délután 4 óra körül értünk vissza a szobi vasútállomásra.

Szerintem egy izgalmas és jó biciklis zárandoklat volt.

Zábrák Jakab

Színezd ki a képet!

A képen Szent Carlo Acutist láthatod, akinek nagyon fontos volt az Oltáriszentség. Az egyik híres mondásáról szól a kép, amit a másik oldalon rejtettünk el a kódfejtő játékban.

Fejtsd meg a kódot!

Szent Carlo Acutis egyik híres mondása így kezdődik:

„Számomra az Eucharisztia...”

A folytatását megtudod, ha megfejted a kódot.

A	Á	B	C	D	E	É	F	G	H	I	J	K

L	M	N	O	Ó	P	R	S	T	U	V	Y	Z

Plébániánk programjai

Szentmisék

hétfő	7.00
kedd	7.00
szerda	18.00
csütörtök	18.00
péntek	7.00
szombat	18.00
vasárnap	7.30; 10.00; 18.00

Szentségimádás a templomban

hétfő	7.30 - 18.00	kedd	7.30 - 22.00
szerda	7.30 - 24.00	csütörtök	0.00 - 18:00
péntek	7.30 - 20.00		
minden hónap első vasárnap 17.00 - 18.00			

Gyóntatás

hétfő	7.30-tól
péntek	7.30-tól és 16.30 - 17.30

Ovis hittan

szerdánként 16.30 - 17.00 a közösségi házban

Elsőáldozásra készülők hittanja

csütörtökönként 16.30 - 17.30 a közösségi házban

Bérmálkozásra készülők hittanja (14 éves kortól)

minden hónap 2. és 4. péntekén 16.30 - 18.00 a közösségi házban

Hittanos játékos együttlét (általános iskola 4-6. osztály)

keddenként 17.00 - 18.00 a közösségi házban

Ifjúsági hittan (7-10. osztály és 11. osztály - egyetemista korig)
szerdánként 19.00 - 21.00 a közösségi házban

Felnőtt ifi hittan (25 év felett)
keddenként 20:00 - 21:30 a közösségi házban

Felnőtt bibliaóra
minden hónap 2. és 4. hétfőjén 19.00-tól a közösségi házban

Házaspárok hittanja
minden hónap 1. péntekén 19.30 - 21.30 a közösségi házban

Katekumenek hittanja
minden hónap 1. és 3. csütörtökén 19.00 - 20.30 a közösségi házban

Ministráns foglalkozás
kéthetente szombaton 9.00 - 10.30 a sekrestyében

Plébániai oratórium (játékos foglalkozás általános iskolásoknak)
minden hónap 1. szombatján 9.30 - 12.00 a közösségi házban

Cserkészlet (8 éves kortól fiúknak és lányoknak)
Érdeklődni lehet: 815cspkh@gmail.com

Szent Angéla imakör (egyedülálló hölgyeknek)
minden hónap harmadik hétfőjén 19.00 - 20.30 a közösségi házban

Szent Anna nyugdíjas klub (60+ éveseknek)
kéthetente hétfőn 16.00 - 18.00 a közösségi házban

Szent Mónika édesanyák imaközössége találkozója
minden hónap első hétfőjén 18.30 - 20.00 a közösségi házban

Apaklub (szentségi életet élő férjeknek, apáknak)
minden páratlan hét keddjén 19.30 - 22.00 a közösségi házban

Exodus férfiközösség találkozója

szerdánként 21.00 - 22.00 a közösségi házban

Babás, kisgyermekes szentségimádás

csütörtökönként 10.00 - 11.00 a templomban

Baba-mama kör

péntekenként 9.30 - 11.00 a közösségi házban

Családos szentségimádás

minden hónap 2. péntekén 18.00 - 19.00 a templomban

Karizmatikus közösség nyitott összejövetele imaszolgálattal

minden hónap 3. csütörtökén 19.30-tól a közösségi házban

Karizmatikus közösség szentségimádása a papi hivatásokért

minden hónap első péntekén 19.00 - 20.00 a templomban

Dicsőítő szentségimádás

minden hónap első csütörtökén 19.00-tól a templomban

Gitáros kórus

plébániánk honlapján a *Hirdetések/Esemény naptár* menüpontban meghirdetett vasárnapokon 8.30-tól próba a közösségi házban, utána éneklés a 10.00 órai szentmisén

Klasszikus kórus próbák

hétfőnként 18.00 - 20.00 a Szent II. János Pál Iskolaközpont közösségi termében

Asszonytorna (tartásjavító, kondicionáló, zsírétető mélyizomtorna)

keddenként vagy csütörtökönként 19.30 - 20.30 a közösségi házban

Karitás élelmiszerosztás

péntekenként 7.40 - 8.00 a templomkertben

Az időpontok tájékoztató jellegűek, változás lehetséges, különösen a nyári időszakban. Kérjük, hogy figyeljétek a szentmisék végén a hirdetéseket, melyek felkerülnek plébániánk honlapjára is: www.albertfalviplvania.hu!

*Ő Szentlélekkel és tőzzel
keresztel majd meg titeket.*

(Mt 3, 11)

**Az aratnivaló sok,
de a munkás kevés.
Kérjétek az aratás urát,
küldjön munkásokat
aratásába!**

Lk 10,2